

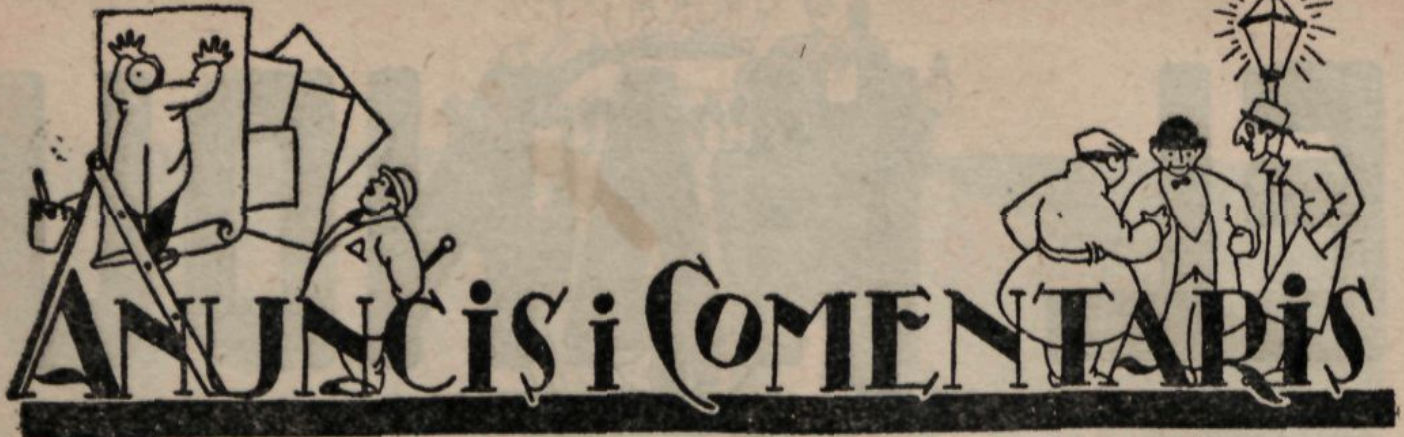
EL MANDU

DE L'OFRIU

EXPLOTANT L'ESTRENA

-I quant t'ha dat el senyor d'aquesta nit?
-Dugues çentes pessetes, però aixó sí, també li he dit qu'era la primera vegada.

Treball Manual

Propi per a senyoretetes joves i guapes. Es facilitarà deseguida i amb molt bona retribució. Es treball tant descansat que fins es pot practicar en els cines.

Escriurer: Nandu, 144.

Obiectes de Viatge

Abans d'empendre cap viatge, no deixeu de visitar els grans magatzems "La Goma Elàstica".

No vos embarqueu sense adquirir un dels nostres salvavides patentats.

Més val preservar que curar.

Perdua

Senyora de compromís va perdre ahir, distretament, una cotilla, que portava posada.

Per tractar-se d'un record del marit, agrairà i retribuirà la seva devolució.

Boters, 22, segon.

Dactilògraf

Se'n necessita un per als afers particulars de senyora vídua. Mellor que hagi fet pràctiques i que toqui totes les tecles de l'art.

Deurà sotmetre's a sessió de prova.

Regal

Havent adquirit un magnífic assortit de mitges de seda, com a via de propaganda en regalaré uns quants parells a senyoretetes distingides que les puguin acreditar al lluirles damunt de les cames.

Serà indispensable primer sotmetres a un examen d'aptitud i una volta feta la prova, se li deixaràn ja posades, quedant de la seva propietat.

Magatzems "El Torneo de Amor".

Saldos

N'hi han a qualsevol preu en la majoria dels nostres concerts. També hi han partides importants de llorus i cacatúes que parlen i demanen "Un sandwich de filet".

Això del filet és una ilusió.

Darreres novetats

Arrivades de París, oferim les mellors novetats de la temporada. Genre francès garantit propi per a senyors casats i de compromís.

Dintre de poc podrem oferir mercaderies italianes que són la darrera paraula, però la darrera veritable.

Preus convencionals. "Casa Trencallits".

Senyoretetes models

Se'n necessiten per a fotografies artístiques. Sessions de dos hores, ben retribuïdes.

Escriurer, enviant retrat: Nandu, núm. 14.

Un jove el·legant

S'ofereix per a portar la secretaria i administració de senyora, sola, vídua o soltera.

Escriurer: Nandu, 123.

GAMIANI
 Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.
 Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.
 Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE ✕
 Demaneula cada dijous al vostre kiosk, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'alló i riurer.
 Cada dijous, 15 céntims.

- Un llibre de barrila -
 Demaneu a tots els kioscs la nova obra
Noche de Novios
 que porta vint fotografies esparrants del natural.
 Cinc ralets ben aprofitats.
 Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Sembla que lo de l'"hidra" torna a moure el cap. I això portarà cua. La "hidra" sempre en porta de cua: o bé en Luca de Tena ven pocs "A B C" o bé En Cambó vol alguna cosa dels d'"allà dalt". Quan l'"hidra" mou el cap, busqui la cua.

Quan en Cambó diu: "allò està que bull", és que hi faltava un xic de carbó per arrencar l'última bullida a la pasterada que està preparant. Quan ho diu en Luca, és que faltava una paletada per fer bullir l'olla.

Però, entre bromes i habilitats, ja veureu com el mellor dia hi haurà una mà de mastegots que ni Déu s'hi entendreà.

"La Tralla" ha fet un extraordinari del que s'en parlarà una estoneta. S'han lluit de debó els nois d'En Macià.

Sobretot, en Llamp ens hi ha pintat una Catalunya republicana i una Catalunya-nació, de les de deixem encendre.

Res, que per aquest camí, el deslliurament serà un fet abans d'un any.

I are, bromes a part, la nostra enhorabona als nois de "La Tralla".

El nostre enviat és a París

París, a l'endemà d'arribar-hi.

Escric sota l'impressió verdaderament alarmant que m'han produït els darrers aconteixements.

No en sabeu res dels darrers aconteixements?

Són importantíssims. Polvorinette, la xamosa representant de la nació del mal del mateix nom (qui no coneix el mal francès,) em va raptar.

De cap manera va voler que jo tornés a Nan-

dulància, sense conèixer els bulevards, Montmartre i la Torre Eiffel.

Jo em vareig resistir heroicament, però ella, abusant de la meua bona fe, em va desinfectar tot lo que jo tenia de mascle i em va fer perdre la voluntat.

Varen ésser precises deu desinjeccions per a fer-me dubtar, dues més per fer-me perdre el món de vista, i una darrera en la que se m'emportà l'última partícula de voluntat líquida que em restava.

Els llavis de Polvorinette són irresistibles. Xuclen més que un croupier de bacarrat. Em va vencer doncs per el procediment de l'absorció o, com ja he dit al començar, de la desinjecció. Però ja farem la pau.

En arribar a la "ville lumière", lo primer que vaig notar és que tothom parlava francès. Després, refet de la sorpresa, em vaig alçar el coll de l'abric, em vaig ensorrar el barret, i sense perdre minut, em vareig dirigir cap al domicili de Mr. Poincaré. Era indispensable conquerir-lo per a la nostra causa i no podiem perdre temps.

Em va rebre la seva secretaria i en enterar-se de qui era jo, es va obrir de cames.

—Res d'això "m'amzelle". Jo vinc per veure directament al seu amo.

—En aquest moment està prenent un bany d'"assiento".

—Sí que he arribat en mala ocasió.

—La mellor perquè ens poguem entendre. Jo puc ésser un gran element per a la seva causa, si arribem a una intel·ligència. Jo influeixo d'una manera decisiva en els actes de Mr. Poincaré. El tinc dominat pel procediment de la cuixa. Quan està estudiant algun problema greu, entro jo, moc les faldilles, i firma el que vui. El tinc domesticat.

—Essent així, vingan aquets cinc.

—Abans fem condicions.

—Parli.

—Tinc referències de que vostè té quelcom realment extraordinari.

—Sempre s'exagera!

—Voldria comprovar-ho. Aquí ningú ens pot veurer. Hi ha un bon sofà. Em sembla que és el moment propici per a estrenyer relacions.

—Jo sempre estic a punt d'estrenyer tot lo que es presenti.

—Doncs ara em presento jo.

—Tot siga per Nandulàndia!

No sé el que passarà. Mellor dit, el que passarà si que ho sé, lo que ignoro és el resultat pràctic que podré treure d'aquesta conversa amb la espatarrant secretaria.

Vos tindrè al corrent de tot.

Estic realment emocionat. El moment es deïssiú. "Les jeux sont faits!" Passi el que passi, em llenso a l'aventura.

Allà va la nave!

Quien sabe do va?

("En dova")

Enviat Especial

Infraganti

En Tusquelles era un minyó tant avesat a les sorpreses de l'amor, que mai perdia la serenitat per compromesa que fos la situació.

Un dia en que estava gosant dels favors d'una casadeta, foren sorpresos per el marit que enlairant un bastó penetrà furiós a l'arcoba.

—Vol fer el favor de dir-me, que hi fa vostè a les tres de la matinada, en calçotets, al meu llit i amb la meva dona?

—Carat — digué impassible En Tusquellas, sab que amb els detalls que m'està donant em fa l'efecte que m'hauré equivocat de pis. Quin pis és aquest?

—El primer.

—Lo que li he dit: m'he equivocat. Jo visc en el segon. Quina llàstima!

—Què vol dir?

—Res que està d'enhonorabona. Jo cregut que la que tenia al costat era la meva senyora, no li he dit ni bona nit.

El marit, respirà fort, ja tranquilisat i En Tusquellas una vegada més podé agrahir a la seva frescura l'haver-se salvat d'un tip de garrotades.

SINCERITAT

"Creu, maridet meu, que si no tornes aviat em moriré d'anyorament"

—Si, s'ho creu, em parteix pel mitj!

El tortell de Reis

Això que vos conto, podeu ben pujar de peus que és un fet real i que no hi ha qui me'l desmenteixi.

Era en una reunió familiar, en la que es menjava el clàssic tortell de Reis.

Com ja és sabut, dintre d'aquests tortells, el pastisser acostuma a posar-hi una fava, una nineta o un altre objecte dur a fi de que al que li toqui siga el que pagui el gasto de la nit.

En Ramonet i l'Angeleta, assentats a un reconet bastant fosc, s'entregaven, per sota la taula a manipulacions expansives, en les quals ningú havia parat esment.

De sobte, una de les concurrents a la reunió, exclamà amb gran cridòria senyalant el tall de tortell d'en Ramonet:

—La fava, la fava! A n'En Ramonet li ha tocat la fava!

L'Angeleta, tota confosa i envermellida contestà amb to de protesta:

—I are! Si jo tenia la mà a sobre la falda!

Tothom es donà compte de lo que passava i una riallada general va deixar als dos pobres festejadors que realment no podien dir fava.

Conte Premià del número passat:
UNA INGLESADA

REFLEXIÓ

—Ja té rahó ja la mamá al dir que sempre et poses entre cames!

Els pisos petits

En Cintet estava desesperat. Feia un any que buscava pis i no en trobava.

—Això és indecent. Això és inaguantable. Aquestos propietaris són uns lladres. El govern no hauria de tolerar aquest abús!

—Però de que et queixes? Que no estàs content amb el pis que tens?

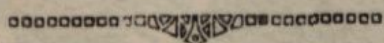
—I ca, home, i cà! Si no m'hi puc moure!

—Tant petit és,

—Figurat, si és petit, que quan... (aquí un signe de virilitat) haig de sortir a fora el replà, perquè no m'hi cap!

Modern Style

Comedia ultra moderna
en dos actes i un epíleg

ACTE PRIMER

A casa els senyors de Ravelourde. Família austera, morigerada, de costums frugals i guardadora dels més purs principis de la moral.

EL PARE.—(Entrant i tancant la porta amb molt de compte).—He de parlar-te d'una qüestió molt seria, Clotilde.

—Suposo no desconeix l'objecte de la meva visita.

LA MARE.—(Inquieta).—Què passa? Alguna desgràcia?...

EL PARE.—No t'alarmis... un petit contratemps... un... Escolta (Concentrant la veu). El nostre fill té... una fulana.

LA MARE.—El Jaumet? No pot ser! Tant jove!

EL PARE.—No diguis tonteries. En Jaumet te divuit anys. Ja no és un nen. No és la edat lo que em preocupa. Lo realment important és la qüestió econòmica.

LA MARE.—Ens ha arruïnat?

EL PARE.—Res d'això. Ben al revés. Amb lo que jo li dono no solament no pot mantenir una fulana, si no que amb prou feines en té pels seus gastos més indispensables. I la dona amb qui en Jaumet manté relacions gasta enormement. És una dona de mon.

LA MARE.—(Horroritzada).—Una d'aquestes dones que...

EL PARE.—Sí, sí... Molt guapa.

LA MARE.—(Alarmada).—La coneixes?

EL PARE.—Sí. Aquest matí me l'han ensenyat al passar ella en un magnífic auto. És rossa. Molt elegant. Vesteix les darreres *toilettes*. Quantes senyores de la nostra societat donarien mitja fortuna seva per assemblar-s'hi!

LA MARE.—Jaume!

EL PARE.—Tal com te dic. (Continuant). Doncs bé. Amb lo que jo dono a n'en Jaumet, mantenir el luxe d'aquesta dona, és impossible. El nostre noi no te deutes. Això és horrible!

LA MARE.—Però, de què et queixes? Què més vols?

EL PARE.—No diguis bestieses, Clotilde. L'honor, el nostre honor, el nostre nom immaculat en pateix enormement!

LA MARE.—Vols dir?

EL PARE.—Naturalment! Amb el seu comportament en Jaumet destrueix la nostra reputació. En en Jaumet destrueix la nostra reputació. En amant de cor! S'aprofita del luxe que un altre paga!

LA MARE.—Ai Deu meu! Si aquest senyor se n'enterra, és capàs de matar-nos el nostre fill!

EL PARE.—Això ja no s'istila; es passat de moda. Tot lo més un parell de patacades a les darreries. Però jo no puc permetre qu'en Jaumet segueixi fent... No goso a dir-ho! De macarró.

LA MARE.—I què penses fer? Que et proposes dir-li?

EL PARE.—A n'ell res. Prometeria, juraria, però demà tornaria a casa la fulana. És amb ella amb qui haig d'arreglar aquesta qüestió. Si ella l'estima, comprendrà el baix nivell a que col·loca a n'en Jaumet, i no ho dubtis, es sacrificarà... es sacrificarà.

LA MARE.—I si no admet el sacrifici?

EL PARE.—No hi hauria més remei que acudir a les grans solucions.

ACTE SEGON

A casa d'ella. Amable interior d'entretinguda. Tot és alegre, nou, atraient. Ella vestida, està a punt de sortir. De sobte, entra la criada.

LA CRIADA.—Senyoreta, senyoreta, hi ha el papà del senyoret Jaume!

ELLA.—(Sense donar-li importància).—Fes-lo passar.

Pausa. Ella, coqueta, es mira al mirall, s'empolva, s'arregla els rissos. El senyor Ravelourde entra amb gran dignitat, el barret a la ma. La cara fosca. Es queda rígid al dintell.

ELLA.—Passi, passi, senyor Ravelourde. I perdoni que el rebí aixís. Anava a sortir.

—El vaig conèixer a Dinant.

EL PARE.—Està dispensada, senyora. (Pausa). Suposo no desconeix l'objecte de la meva visita.

ELLA.—Vostè dirà.

EL PARE.—Sencillament: vostè és la *querida* del meu fill.

ELLA.—(Sempre normal).—Ah, n'està enterat? Doncs

si, efectivament, soe la *querida* del seu fill. El vareix conèixer l'istiu passat a Dinant...

EL PARE.—(Amb tò dramàtic.) Dinant!

ELLA.—(Tota expansiva i riallera.) Es guapo en Jaumet. Alegre, el-legant, despreocupat!...

EL PARE.—Massa!

ELLA.—(Somniosa.) Ens estimem bojament. Es un amor romàntic, desinteressat... No's queixarà pas de que l'arruini, senyor Ravelourde! Des de qu'ens coneixem crec que m'ha fet un sol regal. El dia qu'ens varem conèixer: cinc francs de vio-

—Es un amor romàntic.

letes. Consti, que no ho vui retreure. Amb el seu amor em considero ben pagada. Es tant jove! Fa tan poc cas de les convencions socials!

EL PARE.—Pero vostè té més mon qu'ell, i hauria de preveure lo que ell no pot o no sab evitar.

ELLA.—Vol creure que no l'entenc?

EL PARE.—M'explicaré. Vostè no deu ignorar, senyora, la situació en que el meu fill es col-locat amb aquestos amors il·licits. Ell no és el qui paga. Ell s'aprofita de lo que paga un altre. El meu fill resulta doncs un... un... amant de cor.

ELLA.—I d'això fa cas? Ni ell ni jo ens en havíem adonat! Es prou jove, prou el-legant i prou guapo, per a fer batre el cor d'una senyora. Demés... jo no soc lletja, ni vella...

EL PARE.—Perdoni, senyora. La nostra societat no admet atenuants en els seus judicis. El nostre mon...

ELLA.—De quin mon es vostè?

EL PARE.—De l'altre.

ELLA.—Comensava a endevinar-ho.

EL PARE.—Tots els meus ascendents, han estat gent honradíssima, de principis rigits. El nostre mon no es el de vostès.

ELLA.—Sobre tot, es veu que son molt amables els senyors d'aquest mon de que em parla.

EL PARE.—(Decidit.) Vinc a recabar de vostè, senyora, la promesa de que es separarà del meu fill.

ELLA.—En el mon nostre, no jurem en fals. A cap preu, senyor.

EL PARE.—Esparava aquesta resposta. Vinc preparat.

ELLA.—Suposo qu'en el mon de vostè deuen guardar certs respectes a les senyores, quan estan soles.

EL PARE.—No temí. Vui pregar-li solament que ja que no vol abandonar al meu fill, despedeixi quan menys a l'altre. (Abaixant la vista). Al pagano.

ELLA.—I are! Es que vostè vol ocupar el seu lloc?

EL PARE.—Jo soc una persona seria. Ademés, la me-

va edat no'm permet aquestes bojerias. El meu fill ocuparà el lloc del pagano.

ELLA.—(Com qui veu visions). El seu fill? En Jaumet? No pot ser!... I la part econòmica? Jo gasto molt, molt...

EL PARE.—(Amb to realment dramàtic). Quan?

ELLA.—Jo què se! Jo no em venc! Lo que necessito. Quince, vint mil...

EL PARE.—(Esverat). Cada quan?

ELLA.—Cada mes.

EL PARE.—(Fent un esforç suprem, treu un llibre de xecs). Aquí va el primer mes i... sàpiga, senyora, que a la nostra família no hi haurà mai... mai... un... macarró! (Surt, amb dignitat).

EPILEG

LA CRIADA.—Senyoreta, acaba d'arribar el senyoret Jaume.

ELLA.—(Efusiva, joganera, petonejant-lo). Jaumet, Jaumet meu. Ara si que serem felissos! Sols! Sols! L'un per l'altre!

JAUMET.—Eh!

ELLA.—Sí, si nen meu! El teu pare acaba de sortir d'aquí i no vol que continui amb el Marqués. Vol que siga teva, tota teva!

JAUMET.—(Esverat.) I els gastos?

ELLA.—(Alegre). Ton pare ho paga tot, tot... Mira el primer mes! (Treu el xec).

JAUMET.—A veurer. (Agafa el xec). El meu pare s'ha tornat boig. No'n fassis cas, saps? Aquests vells son uns despilfarradors. Demà ingressaré aquest xec al meu compte particular de la Banque Nationale. Jo comprar-te a tu amb diners? Mai, mai! L'amor! El nostre amor! El dia qu'et donés una

—Estás segur que ets fill de ton pare?

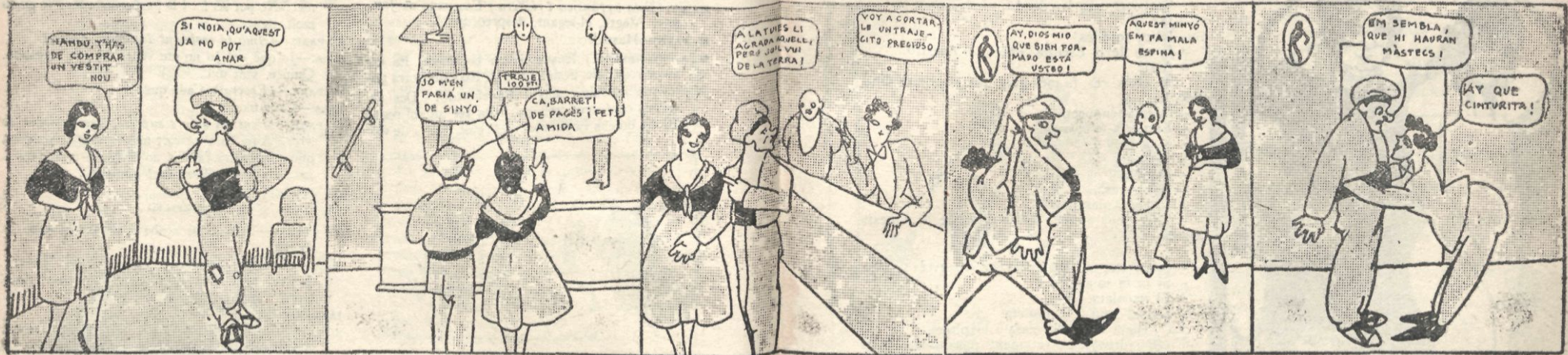
pesseta, deixaria d'estimar-te. Vina, vina als meus brassos! Posar preu al teu amor! Materialistes!

ELLA.—(Tota desil·lusionada). Escolta, Jaumet, tu estàs segur de que ets fill de ton pare?

CATILLARD.

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

—Nandu, t'has de fer un vestit qu'aquest ja és massa sòrgit.

—Ai aquest qu'és «aligant»!
—Fuig, semblaria un gegant!

—Rés de vestimenta fina. Vui gec, falxa i barretina.

—Però qué dimontri feu? Per tot arreu m'apreteu.

—Ep, que si em toqueu les molles desseguit tinc pessigolles!

—Redell, veig qu'aquest minyó té aficions al tall rodo.

—Noi que bé t'has col·locat! Ves si sabs qui t'ha tocat!

—Dios mio, que coscorrón!
—Ves al diable ma... niquí!

—Però que fas carcamall!
—Ai maestro, yo estoy mal!

—Quan volgueu pendre la mida a certes pessés del cos, Assegureu la sortida per si haveu de tocar els dos!

Pell, carn, ós...

Carmeta, Teresina i Mercè són tres noies de deu, dotze i catorze anys respectivament, que discuteixen una tarda a la plassa de l'església de Cornellà.

—Vos dic que és pell — fa la Carmeta.

—Vos dic que és carn — fa la Teresina.

—I jo us ben asseguro que és un ós.

—¡I cà! — replica la més menuda. — L'he vist

moltes vegades al meu germanet femt pipí, iestic certa de que és pell.

—Doncs jo — retruca la Teresina — vaig veure que la meva germana jugava amb el del seu xicot, i jo vaig mirar per sota de la taula. Quan ella ho va deixar de la mà, ho vaig ben veure i vos dic que era un troç de carn.

—Doncs no i no! — diu la grandeta. — Jo vareig sentir que el Jaumet ballant un dia, em donava copets a la cuixa, i era amb un so.

Res, que no hi havia manera d'entendre. Però la petita va tenir la gran pensada.

—Fem una cosa. Per allà ve el P. Rector. Preguntem-li.

—Sí, sí, preguntem-li.

I totes tres que corren i li fan la pregunta.

El Rector rigué de gust. Després, per tal que elles mateixes poguessin comprovar-ho, les feu entrar per la sacristia a un reonet discret. I la Carmeta, més

impacient com més menuda, anà la primera a tocar.

—Ja deia jo — exclamà amb to de suficiència. Es pell.

Teresina anà la segona a tafanejar.

—Doncs el que jo deia — feu. — Es un troç de carn.

Mercè fou la tercera en anar-hi. No s'ho deia i comprovà una estoneta. I al cap de poc exclamà:

—Doncs el que deia jo. Es un ós.

I encara no s'ha aclarit quina de les tres tenia raó.

PALLA NOVA

— Em sembla que'l senyor Rafols estarà content avut. Li farà l'efecte que's menja una ostra.

Una metamorfoosi

I

Quan En Quadreny va ésser destinat per la Gerència a l'administració de les mines d'Arboix va posar una cara de pomes agres com si l'haguessin condemnat a desterro.

Adeu, nits de gresca de Barcelona! Adeu, conquestes fàcils del cine!

Res, que la vida té aquestes contrarietats, i no hi ha més remei que pendre-s'ho amb resignació.

II

Ja instalat a la població, En Quadreny renegà de la seva sort.

—Vaia un farcell de minyona m'ha tocat per servir-me a n'aquesta fonda! Paciència qu'això no durarà gaire.

III

—Senyoret el xacolata.

—Ah, ets tu Pepeta. Deixa'l aquí sobre.

—Qu'és voldrà llevar desseguida?

—Cridem d'aquí a una hora.

La Pepeta deixa el xacolata damunt la taula de nit i se'n va.

En Quadreny ha seguit displicent amb la mirada aquell "farcell" que l'hi ha correspost per servir-lo.

—No sé, diria que aquesta noia va més em-

polainada que abans. Va, va, no hi pensem que no val la pena!

IV

—Senyoret, són les deu!

—Ja?

—I ben tocases!

—Ja em llevo. Escolta: obrem el finestró.

—Així?

—Sí. (Res, res, fa més goig que el primer dia.)

Escolta.

—Digui, senyoret.

—Emporta-te'n això.

—Està bé.

—Escolta...

—Digui.

—Res... res...

La Pepeta desapareix.

—Vaia unes anques i uns pits que té aquesta xicota.

V

—Senyoret... ah, que ja estava despert?

—Sí ja fa una estona.

—El xacolata.

—Deixal aquí a la tauleta.

La Pepeta deixa la tassa i el platet.

En Quadreny, distretament posa una de les seves mans damunt les anques opulents de la noia.

—I are, senyoret!

—Perdona, ha estat sense voler.

—A quina hora vol que el cridi.

—D'aquí a mitja hora.

VI

—Senyoret, ja...

En Quadreny, que estava amagat darrera la porta, pega embranzida, engrapa a la fornida minyona, la tomba damunt del llit i... petó va, petó ve, la cosa queda arreglada.

VII

—Vostès rai que a ciutat tenen dones que valen més que nosaltres.

—A ciutat no n'hi ha de dones tant hermoses com tú!

FLAVI

TOT S'APROPITA

—Que la veus, Joanet?

—Ja ho crec que la veig! No't moguis pas, es mes negrel...

Amor modern

—Però filla meva, perquè no et decideixes? Pensa que ja tens vint anys, que el temps passa, que l'amor es cosa de joves. Ara mateix, tens a don Ramon i don Fulgenci que t'estàn fent l'aleta. Perquè no tries l'un o l'altre?

—Però, mamà, estic esperant l'informe de l'agència per a saber quin té més capital!

Lloyd George a Andalusia

Ha arribat a Sevilla Lloyd George. Ha fet importants declaracions.

Diu que el que més li agrada del país són les olives. Se les empassa de dugues en dugues i encara no sap que tenen pinyol.

Ha comprat una pandereta i ha visitat el barri de la Macarena. Diu que allí, per un carrer tortuós, unes dones estranyes li deien: "Pasa, moreno!"

Lloyd George, que és ros com a bon anglés, no ho entenia, però com que venia de Màlaga, i allí tot el dia sentia dir: "Pasa, la rica pasa de Màlaga, a 9 reales kilo", es va equivocar y demanà a una d'aquelles donotes:

—Bueno, tomar un duro, pero mi querer que tú ponerlas gordas.

—Mister — li respongueren — por un duro yo las pongo gordas a todos sus correligionarios.

Les frases han estat molt comentades i telegrafades a tots els diaris del món. Els sevillans encara riuen.

A LA TIMBA

—Avui he guanyat dugues centes pessetes amb les «menors».
—Jo m'he tirat vuit «negres» i he guanyat 70 duros.

La prova

Un amic pintor ens ho ha explicat així.

Un dia entrà al meu estudi un pagès.

—Es vostè pintor?

—Per servir-lo.

El pagès que es descorda les calces i treu un parell de coses.

—Faci el favor de pintarme'ls verds.

—¡...!

—Res, home, res. No és pintor vostè?

—Home, sí, però, ja veurà, jo pinto quadres, mai no he pintat...

—Faci, faci. Li pagaré bé. Es que haig de fer una prova i... els vull portar verds.

—¡...!

—Doncs és que avui m'he casat i tinc capritxo de saber si la dona és tan ignoscenta com cal o si ja... si ja en sap d'aquestes coses. Vostè me'ls pinta de verd. Arriba la nit i, a l'hora tràgica, ella que es despulla i jo també. Ella que ensenya les seves carns de rosa i jo que li ensenyo els meus "dallonses", verds. I vetaquí la prova.

—No entenc.

—Sí, home! Si ella és ignoscenta, no dirà res. Però si ella s'exclama: "I ara, noi! Uns... d'això verds! Mai n'havia vist!" Allavors jo li diré: "No els havies vist verds? Això vol dir que n'havies vist d'altres". I vetaquí la prova.

Però el resultat de la prova ja no el sap el nostre amic pintor, ni nosaltres.

L'endevinem, per ço.

REFLEXIO

Si els colxins parlessin, que'n podrien explicar de coses!

TAFANERIES DEL NANDU

Llegim a un diari de casa nostra: "Ha visitat a l'Alcalde una comissió de la Unió de Dones de França, invitant-lo al ball que tindrà lloc el dia 20 del corrent a l'Hotel Ritz. L'alcalde, molt gustós, ha promès anar-hi".

Ja ho crec! Figureu-vos el pet de cupletistes que hi deurà haver. I el marquès entre elles! Sols de pensar-ho se li haurà fet la boca aigua al bon alcalde.

A nosaltres encara no ens han convidat. Però hi anirem i la ballarem i farem allò que es pugui.

Va tornat a nostra ciutat l'eminent Ermete Zacconi. Per a la nit del debut anava a posar "La morte civile", però sembla que es va repensar i va posar "La morte militare".

Després de la desfeta de les Juntes de Defensa, no es pot negar l'actualitat. Encara diran que aquests italians no matinen i que sempre van al darrera!

Amb motiu de les festes de Nadal i Reis, algunes entitats han repartit donatius entre'ls necessitats.

Nosaltres també.

A En Cambó li hem enviat una barretina catalana; a cà la Lloru, cinquanta, de les altres; a cà'l Manco, cent ampolles de licor del Polo; a Mossen Gall d'ordi (el canonge que fou sorprès en calçotets amb una menor a una botiga d'antiquetats del carrer de la Palla), un any de subscripció a EL NANDU; a En Bayés, uns suspensoris; a n'En Santpere, una capsa d'esponjetes.

No volem seguir, per a no donar-nos importància.

UNA SOLUCIÓ

—Noia, he sapigut que la dona m'euganya.
—Ne l'amoinis, demà per venjarte em compres aquell abric de pells.

LA FEBRE DEL NEGOCI

—Senyor Ramón, hi ha un client que'l demana.
—Digali que no'l puc rebre, qu'estic molt ocupat preparant els nous models de la temporada

Com a bons minyons, varem anar a felicitar l'any nou al senyor Bisbe.

Ens va rebre molt be. Tant content es mostrà que té intenció d'enviar-nos una benedició especial i concedir cent dies d'indulgència als que llegeixen EL NANDU cada dijous.

Molt agraits.

Tot comentant amb un amic el fet insòlit de que topés un tramvia amb una moto i fos el tramvia qui va quedar trossejat — ja es estrany, oi? — varem dir: "Alguna vegada havien de guanyar els moros".

Però ens escoltava un voluntari del Terç estranger i amb molta parsimonia, ens rectificà: —"Des de la desfeta de Melilla s'ha de canviar la dita. Are es diu: "Alguna vegada havien de guanyar els cristians".

A Novetats, s'estrenarà "Miss Venus".

Si aquesta Venus es la que va sortir de l'escuma del mar, dubtem que puguin fer ara l'estreno. Ja deu fer anyets d'alló!

De tots modos, hi anirem.

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANQU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs. I apretar l'àpít!

El teléfon

En Miquelet era un masover campetxano i bon vivand que administrava els bens, terres i molí, del senyor Rodoreda.

El masover s'havia casat amb la dona més guapa de la vila i males llengües deien que la Rosalia s'enteria amb el senyor Rodoreda.

Però En Miquelet no en feia cas i molt tranquil i reposat anava fent la seva.

Això de fer la seva, també segons les males llengües, consistia en que al repartir les collites i les moltes, sempre s'equivocava en favor seu i en contra de l'amo.

Una anyada, En Miquelet va abusar tant en favor seu en el repart, que el senyor Rodoreda es cregué en el cas de cridar-lo a l'orde, però no atrevint-se a fer-ho cara a cara, com que a n'el molí tenien teléfon, el va cridar a l'aparell des del despatx.

—Escolteu Miquelet.

—Digui, digui, senyor Rodoreda.

—Jo no voldria ofendre-vos, però m'han assegurat que em robeu molt en el repart de collites i moltes.

—Com diu?

El senyor Rodoreda va repetir lo que abans ja havia dit.

—No el sento, senyor Rodoreda, no el sento de res. Aquest aparell és una calamitat.

—Deia que...

—Escolti senyor Rodoreda.

—Digueu.

—M'han assegurat que vostè se'm... festeja la dona.

—Com dieu?

—Que m'han assegurat que vostè i la dona fan ali.

—Teniu raó, Miquelet, aquest aparell és una calamitat.

No se sent res!

GALLART

La subasta

La Merceneta i la Lluisa, eren dos germanes de 16 i 18 anys, que anaven més mogudes que un panell de campanar.

La Lluisa un dia pogué observar que des de la finestra de la cuina podien disfrutar-se de molt bones vistes, ja que aquesta donava a un carreró on a la nit hi anaven molt sovint els homes a fer-hi aigües menors.

Feta l'observació, no cal dir que cada nit les dos germanes tot rentant els plats, es posaven a l'observatori i disfrutaven de valent mentres el seu pare se'n arava al llit quedant així elles en completa llibertat, ja que no tenien mare i per lo tant no hi havia qui les vigiés.

—Ai, Merceneta, mira aquest, Quira cosa més preciosa!

—Ai, sí, Lluisa. Es una peça que valdria la pena de fer un sacrifici. Jo de bona gana daria tres duros que tinc per poder-la tenir a la mà!

—Que grossa!

—Ai, no me'n parlis!

—Tu dius tres duros! Hasta cinc se'n podrien donar.

—Figurat! Jo l'hi donaria el meu anell d'or!

—I jo les meves arrecades.

Aquella nit el pare no s'havia encara posat al llit i el va suspendre la xerrameca de les noies.

—Que discuteixen aquelles amb tant de calor, — es digué l'home, i es posà a escoltar.

—Ai, noia, però quina cosa més bufona! Jo l'hi daria totes les meves joies si me la deixava un ratet.

—I jo fins el dot.

—Noies! — cridà el pare quan es donà compte de lo que es tractava.

—Mana! Que encara està despert?

—I és clar que ho estic!

—Que fa gaire?

—Rebony, ja ho crec que fa estona! Des de que heu començat la subasta, desvergonyides!

RAFLES

L'esperitisme

En una casa del carrer de la Llibertat (Gràcia), es reunien tots els dimarts uns aficionats a l'esperitisme i sonambulisme, entre els quals hi havien dos amics que tenien una fe cega amb aquestes pràctiques misterioses.

Moltes vegades havien pregat a un altre amic seu que assistís a una de dites sessions i aquest sempre s'hi havia negat perquè era del tot refractari i condemnava aquelles crencies. Una nit que restava aburrit en el cafè, arribaren els amics esperitistes i una volta més li oferiren l'espectacle. Tant el pregaren que acabà per acceptar.

Arribaren a la reunió i després de presentar-los començaren els experiments. Feren moure la taula, les cadires i executaren altres experiments molt curiosos. Després feren adormir a un dels concurrents que era "medium" i el que presidia la reunió li preguntà:

—Que té a la butxaca dels pantalons nostre germà Pau el carnisser?

El "medium" contestà:

—Un mocador blanc amb dues inicials: una P. i una S.

—I a les butxaques de l'armilla que hi té?

—Un rellotge i un moneder.

—Pot dir-me quina quantitat hi porta?

—Dues monedes de duro, tres de dues pessetes i quaranta cèntims en calderilla.

Efectivament la quantitat era exacta. Allavors en Pauet li digué al amic incrèdul:

—Què t'has convençut?

—Home ja veuràs... això pot ésser combinació. Tots sou amics i... Per què no m'endevina quelcom a mí?

—Preguntali i veuràs com te respon.

Molt solemne preguntà:

—Pot dir-me que es lo que fa el meu pare en aquest moment?

—El vostre pare es trova a l'Edén Concert madrugant a una cupletista.

—Això és mentida. El meu pare fa 12 anys que és mort!

El "medium" sense immutar-se respongué:

—Qui es va morir fa dotze anys era el marit de la vostra mare, i jo el vostre pare que està on jo vos he dit.

Aquella sessió va acabar a bofetades.

RIPALDA

El 8 de gener de 1923, serà una data memorable en els anys nandulandistes.

"Cri-Cri", la revista fastuosa, la revista magnífica, l'espectacle que dona a Barcelona un caient de ciutat gran, ha assolit en aquesta data la seva centéssima representació.

El Nandu Bayés ha triomfat una vegada més i una vegada més serà anatematitzat per els nostres moralistes de cartro pedra.

Però, que diguin el que vulguin aquests senyors, el nostre públic, prescindint per complet de les màximes moralistes d'aquests ridícols xexantistes, ha omplert durant cent representacions consecutives, la sala del Principal Palace.

Naturalment que "Cri-Cri" no és un manifest de la Lliga ni una proclama dels d'Acció Catalana, però "Cri-Cri" ha fet que totes les províncies de l'Espanya gran ens miressin amb un xic d'enveja davant de la nostra audàcia i que París i Viena entalessin conversa íntima i cordial amb aquesta Barcelona que treballa i es diverteix, que fa cruixir, premses, ternals i turbines, però que sab també besar deliciosament els llavis de vermelló de les nenes del Palace entre copa i copa de xampany.

El nostre home de negocis ha dat un tom en la seva manera d'entendre el viure.

De dia, vinga telers, vinga auto-camions, dali amb les grasses i els engranatges.

De nit... a lo millor el trovareu sota una taula d'un reservat amb un embolic de cames i anques i brassos tornejats, que no sembla sinó un gerglífic en el qual es preguntí: "¿De qui són aquestes cames? ¿Tant enredades estàn les unes amb les altres!"

Res, que el món dona voltes i el Nandu Bayés ha lograt capgirar la manera d'entendre la vida dels nostres burgesos que avui fins saben vestir smoking sense semblar uns galls de panxes.

Ara "Cri-Cri", com a bon producte català, fa la maleta, prepara el mostrari, i surt de viatge.

Aviat, doncs, a Barcelona ens quedarem sense "Cri-Cri", però serà per a un major expandiment.

Així com fins avui els nostres viatjants de Sabadell i Terrassa oferien la flor dels panyos i els teixits, ara, com a complement de "pedido" podran preguntar:

—Vol que li posi també alguna de les nostres nines de carn i ossos?

Es un nou aspecte comercial que amb horitzons il·limitats comença a pendre estat a casa nostra

Ara, demés de "industriosos", no hi estarà de

més que comencin a atorgar-nos el galaré de "alegres y jacarandosos".

No els sembla?

o o o

Per avui, dijous, s'anuncien dos nous espectacles a Barcelona: al Tívoli, balls sobre una pista de gel; al Novetats, una barreja de cine i opereta titulada "Miss Venus".

En el proper número, si Déu vol, els n'hi farem cinc cèntims.

o o o

A l'Edén ha debutat la Glòria Gil Rey que és una mena de nineta que canta cuplets, i els diu amb força gust encara que amb veu limitada.

Hà agradat i l'han aplaudit.

o o o

A l'Espanyol, passen l'estona entre geure a l'"Ombra" i amb una "Senyora de compromís". Jo també m'hi ageuria, si la senyora valgüés la pena!

Ara entrarem en ple període de "Temptacions" que no em fa res que les tingui En Santpere mentres els pecats me'ls deixi fer a mí.

Ja me'n confessaré, home, ja me'n confessaré!

o o o

Al Còmic encara van expremet allò de "La Tornada del Nandu", i sembla que encara raja. No en tenen poca de feina si volen arribar a l'última gota!

I ara prou. Resin un pare nostre per a que lo de "Cri-Cri", a províncies siga un èxit.

EL SECRETARI

COM L'AVESTRUÇ

—Rafellet, mira qu'ens poden veurer.

—Tanca els ulls, dona, tanca els ulls!

GRIMEGIA ESTRANGERA

Qui sabl

El pintor. — Et juro, reineta, que soc un amant model.

Ella. — No voldràs dir un amant de les models?

(Le Rire).

Descobriment

—I tu que em deies que erats pura com una matinada de primavera! Això és indigne! Més de trenta amants m'han dit que havies tingut abans de casar-te amb mi!

—Veus. Sempre s'exagera!

(Die Blatt).

Aquets pobres!

—Com s'entén? Are vos acabo de donar deu cèntims per comprar pa i ja torneu a amohinar-me?

—Perdoni, senyoret, falten els del vi!

(Le Rire).

Entre amigues

—No ho entenc, Laura. Fa cinc anys que ets casada i encara no tens successió.

—Que vols fer-hi, noia; contem amb tant poques relacions nosaltres.

e L'Amusant)

Matrimonis models

Una criada escoltant:

—Si vols que et digui la veritat, no sé si és el senyor amb la seva fulana o la senyora amb el seu capritxo.

(De Sans Gene)

—Ja'm perdonarà qu'el rebí aixís, oi? Ha estat un dia de tant trafeg avui.

(Le Sourire)

—L'hi has dit que no'm puc tenir dreta?

—Sí, pero dlu qu'encare es mellor.

(La Vie Parisienne)

Negre pressentiment

—Ai, gendre meu, la noia ha tingut una nena, una nena més bufona! Perquè poses aquesta cara? No estàs content?

—Es que penso que amb el temps aquesta nena també serà sogra!

(Almanac Regiment).

Les dones pràctiques

—Sí, sí, molt bonic això de l'amor, però... aquestes bromes costen cares. Anem, anem a veure el "pagano".

(De L'Amusant)

Correu secret

Armand: Es molt vell. Envihi altres coses. — K. B. Z.: No estàn prou bé. — R. T.: Hi falta enginy. — Rasca: Entra en cartera per als quèntos bruts. — Llapets: No està malament, però és molt conegut. — Bitllaire: No va ni amb rodes. — Eliseo: Sí, senyor, els publiquem amb molt de gust. Aquí van:

EPIG-CRAMES

Quant te veg amor a nena
 amb els teus ulls tant sorrissents
 sento que desseguida se m'alsa una mena
 de cosa que tu no an tens!

Et vaig veure al carrer Ribau
 i em vareig quedar 'noisat.
 Si haguessis sigut un autubús,
 creu que t'hauria montat!

Deu haver quedat descansat. — X. O. Nassa: Ho aprofitarem, arregladet. — Písnaço: No val. — Tremp A. Fort: Anirà, sense els dibuixos

Correu del amor

RATETA: Dissabte t'esperava a la B. No tinc notícies teves. Deixa carta a la portera. Una esgarrapadeta del teu. GATET.

C.: Sobre tot, eviti passar per davant de casa. Em pot comprometre. Ara encara no és el moment. Sento una gran simpatia per vostè. Tot vindrà. — P. L.

RAFEL M.: Trvoaràs carta a Llista Correus. Contesta en aquesta Secció. Rebut obsequi Reis. El del carrer Muntaner és massa conegut. Busca un altre lloc menys concorregut. PETXINETA.

FELIPETA: Arrivaré el dia 11. Quin viatge més llarg! A la nit sigues al Royal. Si hi ha "moros" que vigilen la "costa", no et treguis els guants i em servirà d'avis. — TOTI

-Peró, per qué no pren les pastilles Valda, senyora Marquesa?
-Jó? Per qué?
-Oh, com que sempre la veig tan carregada de pit